

dokler ti je duša še mehka in vzprejemljiva za vse lepo! Vedi, o ljubljena deca, da je čas strog gospodar. On govori: „Minulo je! Na preteklost ti je ostal le spomin. Skrbi v sedanjosti za srečno prihodnost!“

Katerega imate najrajši?

Kaj lepo je iti na biro. Letos sem prosil g. kaplana, da bi me vzel s seboj, da bi mu nosil in delil podobice. Dovolil mi je, zakar se mu še enkrat prav lepo zahvaljujem.

Res lepo je iti na biro. Ko je odmerjena pšenica in oves, plačano predivo in oblati, takrat pritečejo otroci okrog, ki vidijo, da imaš podobice, in te gledajo tako proseče.

„No, deca moja, angelčki nedolžni, kaj bi radi?“ jih vprašam.

Ta ti povesi kodrasto glavico, oni zbeži in se skrije v materino krilo, ta vtakne okrogli prst v usta in moško raca čez vežo, ta te pogleda malo postrani in reče pol proseče, pol zahtevajoče: „Podobice“.

In ti deliš podobice: „Na ti Alojzija; ti sveto Devico; ti Jezusa, prijatelja otrok; ti svetega Janeza z ovčico. Pa pridni bodite, otroci moji!“

Veselo te pogledajo, plosknejo skupaj z ročicami v zahvalo in se prepirajo, odzačetka potihem, ko ste odšli, glasno, kdo je dobil lepšo podobico.

„Moja je lepša.“

„Ni res. Moja je lepša. Moja ima ‚špice‘.“

„Moja ima pa zlat rob.“

„Kaj samo rob?! Poglej, moja je vsa zlata!“

Res, lepo je iti na biro!

„Hvaljen Bog,“ smo vstopili v hišo.

„Na veke,“ je odgovorila gospodinja.

Sredi veže sta stala dva mernika ovsa in pšenice.

Namerili so in stresli v vreče, nosača sta dvignila vsak svojo vrečo in odšla.

„No sedaj pa podobice!“ rečem jaz, in urno se postavita krog mene dva dečaka, kakih petih ali šestih let.

„No, kekega bi pa rada?“

„Lepega,“ mi odgovorita oba v eni sapi.

„No, kekega bi pa ti rada,“ stopim k deklici, ki se je skrivala, dasi je bila stara kakih deset let, v materino krilo.

„O, ta pa ne bo povedala,“ odvrne mati. „Ne more govoriti, je mutasta in tudi slaboumna je sirotica.“

Deklica se je še bolj skrila v materino krilo, dečka pa sta motrila vsak svojo podobico.

„No, ne skrivaj se, sirotka moja,“ ji je rekla mati in jo nalahno pritegnila k sebi.

„No, katerega pa imate najrajši,“ vpraša g. kaplan.

„I, to,“ reče mati, in objame in poljubi deklico tako ljubeče, kakor more edino le mati.

„Kakšna mati pa bi bila, če bi je ne ljubila bolj kot druge. Saj ona najbolj potrebuje ljubezni,“ in poljubila jo je še enkrat.

Deklica jo je pogledala tako ljubeznivo, a samo za hip, in zopet se je vrnil na obraz neki topi izraz slaboumnega človeka . . .

Odšli smo, in meni je bilo otožno pri srcu. Koliko bo morda morala trpeti še ta deklica od hudobnih ljudi, ki se bodo norčevali morda iz njene bolezni. Umrta ji bo mati, in ona ne bo imela nikogar, nihče je ne bo ljubil tako resnično kot mati. In tako ji bodo tekli žalostni dnevi skrajne zapuščenosti. A ona, sirota bolna in slaboumna, bo tako potrebna ljubezni.

O dobri Bog, prikrajšaj ji te dni in vzemi jo k sebi. Tam se bo razjasnil njen um, tam se bo razvezal njen jezik. Vzemi jo k sebi prej kakor mater!

Bogumil Gorenjko.

Sv. Janez Krstnik.